

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. Bc. M. C.**, zast. Mgr. Zuzanou Božkovou, advokátkou se sídlem 40. pluku 1351, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 11. 2018, č. j. 72 A 38/2017 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 11. 2018, č. j. 72 A 38/2017 – 59, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, Krajského úřadu Zlínského kraje, ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUZZL-85230/2016, sp. zn. KUSP-85230/2016/DOP/Mu, ve věci dopravního přestupku žalobce.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 10. 8. 2016 podal Ing. V. V. oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku a přestupku proti občanskému soužití. Podle oznámení žalobce způsobil dopravní nehodu a svým vozidlem v listopadu 2015 narazil do plotu Ing. V. a způsobil na něm škodu. O nehodě informovala Ing. V. sousedka paní S. M. V. Ing. V. se spojil s žalobcem a ústně bylo dojednáno, že v době, kdy nebude sníh, žalobce na své náklady opraví poškozený plot. To se do oznámení nestalo, na výzvy Ing. V. žalobce nereagoval a až dne 7. 6. 2016 zaslal vyjádření, které je arogantní a nesvědčí o ochotě napravit to, co žalobce svým jednáním způsobil. Žalobce nereagoval ani na výzvu právního zástupce Ing. V. K oznámení poškozený doložil černobílé kopie fotografií,

kteřé učinil svědek M. Z. bezprostředně po nehodě. Součástí spisu je protokol Policie ČR ze dne 10. 8. 2016 o nehodě v silničním provozu s odhadem škody na oplocení na 2000 Kč. Policie pořídila dne 6. 9. 2016 fotografickou dokumentaci místa dopravní nehody, poškozeného sloupku oplocení a vozidla žalobce po opravě.

[3] Dne 6. 9. 2016 policie předala věc k projednání Městskému úřadu Valašské Meziříčí (dále též „správní orgán I. stupně“), který žalobci doručil oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 9. 9. 2016, č. j. MěÚVM 44585/2016, sp. zn. R/D/592/39897/2016/Fo.

[4] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 11. 2016, č. j. MěÚVM 64409/2016, sp. zn. R/D/592/39897/2016/Fo, shledal žalobce vinným tím, že dne 25. 11. 2015 okolo 7.30 hod. v obci Valašské Meziříčí, místní část P., na místní komunikaci u domu č. p. X, při řízení vlastního motorového vozidla tov. zn. Toyota RZ X nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu pozemní komunikace, uvedl vozidlo do smyku, vyjel mimo komunikaci, kde přední částí vozidla narazil do sloupku oplocení u domu č. p. X, které poškodil, čímž porušil § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Zároveň nehodu, na které měl žalobce účast, neprodleně neohlásil policii a místo nehody nedovoleně opustil, ačkoliv při nehodě došlo ke škodě na oplocení v odhadované výši 2 tis. Kč, čímž žalobce porušil § 47 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) a c) a odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak z nedbalosti přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 a 4 zákona o silničním provozu, když jako fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích neohlásil dopravní nehodu policistovi a nedovoleně opustil místo dopravní nehody. Žalobci byla podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění, uložena pokuta ve výši 3000 Kč a povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[5] Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím k odvolání žalobce zrušil výrok správního orgánu I. stupně týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu pozemní komunikace, a řízení o tomto přestupku zastavil. Dle žalovaného nebylo zřejmé, zda ke smyku vozidla došlo následkem skutečností, které bylo možné předvídat, tedy zda zde bylo alespoň nedbalostní zavinění.

[6] Žalovaný odvolacím rozhodnutím dále změnil skutkovou větu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkajícího se přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 2 a 4 zákona o silničním provozu tak, že nově zněla takto: „Bc. Ing. M. C., narozený X, bytem P. X, X V. M. je vinen tím, že dne 25. 11. 2015 v čase okolo 07.30 hodin v obci Valašské Meziříčí, místní část P., na místní komunikaci u domu č. p. X po dopravní nehodě vyvolané nárazem vozidla Toyota RZ X do sloupku oplocení u domu č. p. X majitele Ing. V., který poškodil jako řidič motorového vozidla Toyota RZ X, neprodleně neohlásil dopravní nehodu policii a místo dopravní nehody nedovoleně opustil. Při dopravní nehodě došlo ke škodě na oplocení v odhadované výši 2 tisíce Kč a na vozidle Toyota v odhadované výši 15 tisíc Kč. Zranění osob nebylo zjištěno. Dechová zkouška nebyla provedena z důvodu dodatečného oznámení dopravní nehody. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě

pokračování

ohledáním zjištěna ani uplatněna.“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud rozdělil žalobní námitky do tří okruhů, a to na námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, nedostatečného zjištění skutkového stavu a další procesní vady, přičemž žádnou z námitek neshledal důvodnou.

[8] Krajský soud nepovažoval rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Rozhodnutí žalovaného dle krajského soudu obsahuje velmi podrobné posouzení věci a odpovědi na odvolací námitky, s nimiž se musel žalobce seznámit, neboť k nim vznáší další připomínky a rozebírá je. Žalovaný se vypořádal i s námitkou týkající se fotografií předložených svědkem M. Z.

[9] Žalovaný dle krajského soudu v napadeném rozhodnutí vysvětlil srozumitelně, na základě kterých důkazů dospěl ke skutkovým a právním závěrům. Krajský soud se s nimi ztotožnil, a to na základě podkladů rozhodnutí, kterými byly svědecká výpověď S. M., fotografie v černobílém a barevném provedení, výpověď Ing. V., oznámení přestupku a jeho přílohy a spis Policie ČR. Žalovaný však nevycházel z tvrzeného přiznání žalobce v jeho prvotním přípise Ing. V. či z výpovědi M. Z., která se, jak odůvodnil žalovaný, značně lišila od jeho předchozího podání vysvětlení, působila vyhýbavě, rozporně a nekonzistentně.

[10] Výpovědi svědkyně M. ani Ing. V. neshledal krajský soud nedůvěryhodnými, ani je nepovažoval za nejednoznačné či účelové. Jako nevěrohodná naopak shledal krajský soud tvrzení žalobce v průběhu správního řízení. V žalobě žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že právě on narazil do plotu. Jinou verzi příběhu, než zjistily správní orgány, však žalobce nenabídl. Krajský soud neshledal důvody pro vypracování znaleckého posudku a za nadbytečné považoval také opětovné ohledání místa nehody. Provedené dokazování bylo dostatečné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány měly k dispozici fotografie, které byly pro zjištění skutkového stavu dostačující, navíc byly pořízeny bezprostředně po nehodě.

[11] S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů vydané v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, krajský soud akceptoval doplnění dokazování v odvolacím řízení. Žalobci přitom byla dána možnost se k doplnění dokazování barevnými fotografiemi vyjádřit, čehož žalobce využil. Přiložením fotografií přímo k výzvě žalovaný vyšel žalobci vstříc, postupoval v souladu s principem dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1 a 4 a § 6 odst. 2 správního řádu a obecných principů správního řízení. Na deseti barevných fotografiích je zobrazen žalobce se svým vozidlem po nárazu pravou přední částí vozidla, poškozený kovový sloup oplocení a pletivo. Pět fotografií je ze zimního období (s vozidlem a žalobcem), čtyři fotografie se zaměřením na poškozenou část oplocení poškozeného z jarního či letního období, včetně viditelné koroze. Kovový sloupek oplocení poškozeného stojí v bezprostřední blízkosti betonového a cihlového sloupku sousedního domu. Na cihlovém sloupku s betonovou podezdívkou není patrné poškození. Na fotografiích byly zvýrazněny zelená barva na vozidle žalobce a vyšší počet plastových a skleněných střepů mezi vozidlem a poškozeným sloupkem.

[12] Byť žalobce namítal, že s fotografiemi mohlo být s ohledem na časový odstup jejich předložení manipulováno, nedoložil nic konkrétního, co by vzbuzovalo nějakou pochybnost o věrohodnosti fotografií. Naopak, tyto fotografie jsou dle krajského soudu (kromě toho, že jsou barevné) zcela shodné s fotografiemi přiloženými k oznámení přestupku a prokazují zjištěný skutkový stav. Soud shledal jako neopodstatněnou žalobní námitku, že fotografie dodané svědkem M. Z. byly nepoužitelným důkazem proto, že žalovaný nevycházel z výpovědi tohoto svědka. Krajský soud zdůraznil, že žalobce směšuje dva důkazní prostředky, na které jsou kladeny různé nároky, a to svědeckou výpověď a fotografie. Použitelnost fotografií jako důkazu umožňuje § 51 odst. 1 správního řádu a správní orgány pouze ověřily, z jakého jsou zdroje, o jejich pravosti ani čase jejich pořízení ve správním řízení nevystala žádná pochybnost. Fotografie nebyly výlučným důkazem o vině žalobce a dle konstantní judikatury nebylo k jejich použití třeba souhlasu žalobce či jiných osob. Jinou námitku k nezákonnosti fotografií než nevěrohodnost svědectví jejich autora žalobce nevznášel.

[13] Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž protokol policie o nehodě neprokázal jeho vinu, neboť z něj není zřejmé, co poškodil, a byl navíc vyhotoven se značným odstupem po nehodě. K časovému odstupu oznámení se žalovaný dostatečně vyjádřil, bylo podrobně a logicky odůvodněno, proč podal poškozený oznámení až v srpnu 2016. Protokol o nehodě, včetně fotografií v jeho příloze, byl podkladem pro další správní řízení (pro volbu dalšího postupu řízení a s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení oproti řízení trestnímu částečně i podkladem rozhodnutí). Podle fotografií k němu přiložených nebyly kovový sloupek ani další části oplocení poškozeného dne 6. 9. 2016 ještě opraveny. Druhou podstatnou částí protokolu byl odborný popis nehody podle fotografií dodaných žalobcem a pořízených svědkem M. Z., včetně stop vozidla a jeho postavení.

[14] Krajský soud nesouhlasil s názorem žalobce, že v dané věci měly správní orgány v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce (*in dubio pro reo*). V posuzovaném případě nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených důkazů usvědčujících žalobce z daných přestupků. Krajský soud měl za to, že otázka viny žalobce byla postavena najisto. K tomuto závěru dospěl obdobně jako správní orgány souhrnným posouzením všech okolností. Z uceleného řetězce důkazů vybočovala pouze tvrzení a obhajoba žalobce, který se takto legitimně hájit mohl. Důvěryhodnost jeho tvrzení však popírají rozpory v jeho výpovědích. Nadto se žalobce vůbec nevyjádřil k tomu, proč je vyobrazen na snímcích pořízených bezprostředně po nehodě u svého vozidla a poškozeného sloupku, ke kterému vedou stopy jeho vozidla na příjezdové cestě a vyskytují se zde střepy. Poškození přední pravé části vozidla je na snímcích zřetelné ve stejné výšce nad zemí jako poškození kovového sloupku. Při bližším pohledu je skutečně patrná na pravé přední části světle šedého vozidla žalobce stopa zelené barvy, shodné s barvou nátěru sloupku.

[15] Žalobní námitka k účasti žalobce u výslechu policisty K. se dle krajského soudu míjí s posuzovanou věcí. Žalovaný v rozhodnutí vysvětlil, že se obešel při doplňování zjištění skutkového stavu i bez výpovědi tohoto policisty. Soud přezkoumává pouze ty podklady rozhodnutí, které byly užity při zjištění skutkového stavu a úvahách o skutkových závěrech. Nadto žalobce v žalobě nevysvětlil, proč by se v případě výslechu policisty K. mělo jednat o opomenutý důkaz.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti

[16] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel především zdůraznil, že s rozhodnutím krajského soudu ani s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasí, považuje je za nesprávná, nezákonná a nepřezkoumatelná.

[17] S podstatnými skutečnostmi, které stěžovatel namítal, se krajský soud ani žalovaný nevypořádali. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného dle stěžovatele nelze dovodit, jaké skutečnosti vzal žalovaný za skutečně prokázané, resp. za prokázané považují žalovaný a krajský soud především skutečnosti, které vyznívají v neprospěch stěžovatele, a naopak ty, které jeho vinu oslabují, přehlíží nebo svým vlastním úsudkem znevěrohodňují. Proto je napadený rozsudek dle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[18] Dle názoru stěžovatele správní orgány i krajský soud vycházely z rozporných výpovědí svědků, bylo několikrát měněno datum údajného poškození plotu, nejednoznačná je od samého počátku také otázka vzniku škody, odpovědného subjektu a rozsahu poškození. Stěžovatel dále namítal nesprávnost posouzení důkazů ve spise, zejména fotografií a rovněž poukazoval na to, že škodu Ing. V. mohlo způsobit i jiné vozidlo, což nebylo ničím vyvráceno. Dle stěžovatele nelze za dostatečně zjištěný považovat skutkový stav založený toliko na nepřímých výpovědích svědků, fotografiích, o jejichž pravosti lze pochybovat, a protokolu policie, která nebyla na místě v době bezprostředně po nehodě. Skutkový stav tak dle stěžovatele nebyl správními orgány ve smyslu § 3 správního řádu dostatečně zjištěn a důkazy, zejména výpovědi svědků, nebyly hodnoceny v souladu se zákonem, čímž žalovaný zasáhl také do práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[19] Stěžovatel dále namítal, že nepřímé důkazy, na nichž správní orgány založily vinu stěžovatele, tvoří logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost a přesvědčivost důkazů ostatních. Vina stěžovatele se zakládá na výpovědi svědka M. Z., tedy na důkazu, u něhož sám žalovaný zpochybňuje jeho pravost a přesvědčivost. Jestliže byla tato osoba shledána nevěrohodnou a její výpověď nepoužitelnou, nelze bez dalšího uzavřít, že tato výpověď neměla na posuzovanou věc žádný vliv. Dle stěžovatele měly správní orgány i soud lépe vysvětlit, z jakého důvodu je tento důkaz nepoužitelný a proč nemá vliv na posouzení viny stěžovatele. S ohledem na nevěrohodnost této osoby nemůže být použitelná ani fotodokumentace, kterou předložila. Z žádné výpovědi dle stěžovatele nevyplývá, že by to byl právě on, kdo škodu na plotu Ing. V. způsobil, neboť jej u toho nikdo neviděl. Dle stěžovatele ani svědkyně M. nepotvrdila, že by do plotu druhého vlastníka narazil.

[20] Stěžovatel se dále vyjádřil k závěru krajského soudu o nevěrohodnosti jeho tvrzení v průběhu správního řízení, neboť k poškození plotu se vyjadřoval odlišně a jinou verzí nepředložil. Dle stěžovatele není podstatné, zda si stěžovatel nebyl škody na plotu Ing. V. vědom či zda škodu nezpůsobil, neboť obojí vede k závěru, že stěžovatel tuto škodu nemusel způsobit a podle jeho stavu vědomí ani nezpůsobil. To má dle stěžovatele vyplývat z toho, že stěžovatel řešil poškození zídky svědkyně M., tuto povolal na místo a věc s ní projednával. Případnou škodu byl připraven jí nahradit, avšak ta nevznikla. Z toho lze usuzovat, že by v případě poškození sloupku pana V. jednal stejně, avšak poškození si nebyl vědom, resp. je nezaznamenal, a proto ani nevolal policii. Naopak je dle něj

pochybné následné jednání poškozeného Ing. V., který po něm požaduje částku blížíci se hodnotě nového plotu.

[21] Pokud jde o věrohodnost barevných fotografií poškozeného vozidla stěžovatele, nelze je dle stěžovatele považovat za usvědčující, neboť je třeba znovu pečlivě hodnotit, z jakého důvodu byly barevné fotografie do spisu dodány se zpožděním a navíc nevěrohodnou osobou. Závěry o stopách zelené barvy na vozidle jsou dle stěžovatele pouze domněnkami správních orgánů a krajského soudu, neboť barva není zjevně viditelná a není bezpochyby, že skvrna na vozidle je důsledkem nárazu vozidla stěžovatele do sloupku. Z fotografií je naopak zřetelné, že ke sloupku vedou koleje jiného vozidla, k čemuž nebylo přihlédnuto. Dle stěžovatele nelze učinit ani závěr, že barevné fotografie jsou zcela shodné s fotografiemi černobílými, a prokazují tak zjištěný skutkový stav. Případná zjištěná barva je v tomto případě ve věci podstatná, a pokud se jedná o technický, objektivně pořízený záznam, jak uvádí krajský soud, pak by měl být tento záznam také technicky posouzen, což učiněno nebylo.

[22] Stěžovatel dále odkázal na další závěry, které dle něj nemají oporu v provedeném dokazování a jsou pouhými domněnkami, avšak specifikoval pouze, že správní orgány i soud chybně vylučují možnost jiného způsobu vzniku škody i přesto, že toto stěžovatel opakovaně tvrdí a poukazuje na poznatky o tom, že škoda mohla být způsobena i jinak.

[23] Stěžovatel dále uvedl, že správní orgány porušily jeho právo na spravedlivý proces, resp. jeho procesní práva, jestliže mu neumožnily účast u dodatečného výsledku svědka K. Stěžovatel se také ohradil proti tvrzení žalovaného, který dospěl k závěru, že stěžovatel v prvotním přípise Ing. V. v podstatě své jednání a poškození plotu přiznal, k čemuž však dle stěžovatele nedošlo, naopak stěžovatel svou vinu na tomto poškození od počátku popírá. Policii nepřivolal, neboť se domníval, že nejsou splněny podmínky vzniku takové povinnosti, tedy že nebyla způsobena škoda na zdraví či majetku.

[24] Vzhledem k uvedeným námitkám nelze dle stěžovatele dospět k závěru, že spáchání skutku, tedy poškození majetku Ing. V. a následné neohlášení dopravní nehody policii bylo žalovaným spolehlivě prokázáno. Naopak nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ani opatřeny veškeré podklady pro rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost čerpá z odvolání i ze žaloby. Žalovaný všechny provedené důkazy ve prospěch i neprospěch stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí zhodnotil, přičemž bylo jednoznačně prokázáno, že plot pana V. poškodil stěžovatel, který dopravní nehodu neoznámil policii, přestože byl bezprostředně po dopravní nehodě upozorněn svědkyní M., že nepoškodil její plot, ale plot souseda.

[26] Žalovaný nesouhlasil s tím, že bylo několikrát měněno datum poškození plotu, neboť stěžovatel i Ing. V. se shodli na tom, že plot byl poškozen dne 25. 11. 2015. Toto zjištění nečinil stěžovatel nikdy v řízení před správními orgány ani krajským soudem sporným.

pokračování

[27] Žalovaný na závěr dodal, že nebýt nepřiměřeně zbytnělého ega stěžovatele, nemusel stěžovatel i přes váhu objektivních důkazů zatěžovat soustavu správních orgánů a správních soudů poměrně bagatelní dopravní nehodou, kterou jeden z účastníků řízení označil jako „spor o kovovou trubku“ na oplocení rodinného domu.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[29] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[30] Kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).“ Stěžovatel v projednávané věci v případě některých kasačních námitek v podstatě pouze zopakoval uplatněné žalobní body bez další argumentace směřující proti odůvodnění krajského soudu. V těchto pasážích Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné odkázat na vypořádání těchto námitek krajským soudem, s nímž se ztotožňuje.

[31] Nejvyšší správní soud nejdříve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která měla spočívat v nevypořádání všech argumentů stěžovatele dostatečným způsobem, resp. nevypořádání důležitých skutečností namítaných stěžovatelem. Obsahem pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Azs 406/2019 – 28, v němž odkázal na svou ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245, a shrnul, že „rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne

20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces“.

[32] Přehlédnout pak nelze ani skutečnost, že správní orgány ani soudy nemají povinnost se vypořádat s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43)

[33] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se stěžovatelem, že by se krajský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami, neboť takovou povinnost s ohledem na již řečené ani krajský soud nemá. Krajský soud přitom postupoval konzistentně a srozumitelně vyložil, proč žalobní námitky stěžovatele nemohou zpochybnit závěry žalovaného. Pokud jde o námitku stěžovatele, že ve „své obhajobě namítal několik důležitých skutečností“, Nejvyšší správní soud si nemohl nevšimnout toho, že totožnou námitku stěžovatel uplatnil ve vztahu k rozhodnutí žalovaného. S ohledem na toto obecné prohlášení, které stěžovatel nijak dále nespecifikoval, lze považovat za dostatečné vypořádání krajského soudu, který dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného obsahuje velmi podrobné posouzení celé věci a odpovědi na odvolací námitky stěžovatele, a nelze je tak považovat za nepřezkoumatelné. Odůvodnění žalovaného obsahuje také vypořádání námitek týkající se data vzniku škody na oplocení i výše způsobené škody.

[34] Dle § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu jsou účastníci povinni oznámit nehodu policii v případech stanovených tímto zákonem. Podle § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu povinnost neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi a setrvat na místě dopravní nehody až do příchodu policisty [viz § 47 odst. 4 písm. a) a c) zákona o silničním provozu] platí také tehdy, dojde-li ke hmotné škodě na majetku třetí osoby. Stěžovatel zpochybňoval v průběhu řízení právě skutečnost, že ke hmotné škodě na majetku, v projednávané věci ke škodě na plotu, došlo v důsledku jeho dopravní nehody. Jestliže by nebylo v dané věci možné dojít k závěru, že plot byl poškozen v důsledku nárazu vozidla stěžovatele při nehodě dne 25. 11. 2015, nebyly by splněny podmínky § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[35] Stěžovatel namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné hodnocení důkazů. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by krajský soud či správní orgány postupovaly v řízení proti stěžovateli zaujatě či že by docházelo k jednostrannému zohledňování důkazů v neprospěch stěžovatele, jak v kasační stížnosti tvrdí, obzvláště v situaci, kdy stěžovatel neuvádí, které důkazy v jeho prospěch krajský soud opomenul

pokračování

nebo hodnotil nesprávně, a pouze poukazuje na absenci přímého důkazu, z něhož by plynulo, že škodu způsobil právě on. To dle něj nemůže vyplývat ani ze svědeckých výpovědí, neboť jej u nehody nikdo neviděl. Pokud jde o výpověď svědkyně M., lze souhlasit se stěžovatelem, že nedosvědčila, že by narazil do plotu Ing. V. Jak také sama uvedla, nehodu samotnou neviděla, neboť ji stěžovatel na místo přivolal až po nehodě. Zde je však nutno podotknout, že stěžovatel opomíná konzistentní tvrzení svědkyně, že na místě se stěžovatelem zjistila poškození plotu Ing. V., snažili se na něj dozvonit a stěžovatel následně pro něj svědkyni předal své kontaktní údaje.

[36] Požadavek přímého svědectví je pak v předmětné věci, jak popsal již žalovaný, nahrazen uceleným řetězcem důkazů nepřímých, který popsal již žalovaný a po něm krajský soud. Nelze přitom souhlasit se stěžovatelem, že by tyto důkazy byly nedostatečné, pouhé konstatování, že nemůže být skutkový stav dostatečně zjištěn na jejich základě, je velmi obecné, stěžovatel ani neuvedl, jaké závěry nebylo možné na základě těchto důkazů učinit. Nejvyšší správní soud k tomu proto pouze uvádí, že ve shodě se závěry krajského soudu soubor důkazů považuje za dostatečný. Stěžovatel následně zpochybňoval jednotlivé důkazní prostředky, přičemž s těmito námitkami, které stěžovatel učinil již v žalobě, se vypořádal již krajský soud a dospěl k závěru, že stěžovateli se nepodařilo tyto důkazy zpochybnit.

[37] Lze souhlasit s krajským soudem, že protokol Police ČR byl pořízen s odstupem po nehodě z objektivních příčin a tato skutečnost nijak nezpochybňuje možnost jeho použití v následném správním řízení, s nímž souvisí. Pokud jde o hodnocení pravosti fotografií, stěžovatel v tomto ohledu pouze opakuje, že byly pořízeny svědkem, jehož výpověď žalovaný neshledal důvěryhodnou. Jak vysvětlil již krajský soud, důvěryhodnost výpovědi svědka nemá v tomto případě vliv na hodnocení objektivnosti fotografií, které pořídil a následně poskytl poškozenému, jenž je posléze předal správním orgánům. Doplnění jejich barevné, tedy přesnější a zřetelnější verze v odvolacím řízení je v souladu se zákonem. Stěžovatel dále opakovaně zpochybňoval, že by se barevné fotografie shodovaly s jejich černobílou verzí založenou již ve spise správního orgánu I. stupně, avšak již blíže neuvedl, v čem se odlišují. Nejvyšší správní soud tudíž po jejich přezkoumání přisvědčil závěru krajského soudu, že se jedná o tytéž fotografie, doplněné o několik fotografií z pozdější doby.

[38] Ke stěžovatelem tvrzené nutnosti podrobit fotografie technickému posouzení Nejvyšší správní soud uvádí, že není zřejmé, jaké posouzení má stěžovatel na mysli a co by jím mělo být prokázáno. Obsah fotografií je přitom zřejmý natolik, aby z něj bylo možné vycházet při posouzení věci. S námitkou stop jiného vozidla, které měly vést k poškozenému plotu, se dostatečně vypořádal již žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž s jistotou určil, že na snímcích jsou zřetelně vidět dvě výrazné stopy směřující přímo ke sloupu oplocení Ing. V. Oproti jiným stopám na namrzlé vozovce byly tyto stopy zřetelně čerstvé a svou šířkou mohly odpovídat šířce pneumatik vozidla stěžovatele. Stěžovatel se pak ve svých podáních proti této argumentaci nijak nevymezil, pouze nadále opakuje svůj argument. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že údajné stopy, na něž stěžovatel opakovaně poukazuje, vedou v jiném směru a neodpovídají tak deformaci sloupku plotu ve směru, v němž lze dle fotografií předpokládat náraz vozidla stěžovatele, a to i s přihlédnutím k plastovým úlomkům z vozidla stěžovatele ležících na zemi právě u předmětného sloupku.

[39] Pokud jde o další důkazní prostředky, jak uvedl již krajský soud, vina stěžovatele není založena na výpovědi svědka M. Z., na druhou stranu ani nelze říci, že by tato rozporuplná výpověď svědčila ve prospěch tvrzení stěžovatele. Žalovaný dostatečně podrobně a srozumitelně odůvodnil, z jakého důvodu z této svědecké výpovědi pro své závěry nevycházel, což zohlednil i krajský soud. Obdobně lze odkázat na vypořádání námitky týkající se údajného doznání stěžovatele v jeho prvním přípise poškozenému, které rovněž nebylo oporou pro závěry žalovaného. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že stěžovatel nepředložil nic, co by zpochybnilo skutkový závěr, že škoda byla způsobena jeho dopravní nehodou.

[40] Pokud stěžovatel uvádí, že nezáleží na tom, zda si nebyl poškození vědom či zda škodu nezpůsobil, namítá vlastně nedostatek zavinění. Lze souhlasit s tím, že pokud by stěžovatel škodu ve smyslu § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu nezpůsobil, nenahlášením dopravní nehody ani opuštěním místa nehody by se nedopustil daných přestupků. Stejný závěr však nelze učinit pro případ, že by si stěžovatel pouze nebyl vědom způsobené škody. Zde je nutné připomenout, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje, nestanoví-li zákon jinak, zavinění ve formě nedbalosti, a to i nedbalosti nevědomé. I kdyby tedy stěžovatel o škodě na plotu Ing. V. nevěděl, ačkoli to vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl, bude odpovědný za dané přestupky. Stěžovatel si byl plně vědom, že narazil do plotu, resp. zídky a nepopírá, že případnou škodu řešil se svědkyní M.. Proto i v případě, že by byla pravdivá jeho verze, že si poškození plotu Ing. V. nevšiml, lze přičíst k jeho tíži, že nezkontroloval místo nárazu a nepřesvědčil se dostatečně, zda jeho dopravní nehodou nebyla způsobena hmotná škoda na majetku třetí osoby, odlišné od svědkyně M., neboť o poškození plotu Ing. V. jednoznačně vědět měl a mohl. Jeho případná nevědomost ohledně způsobení škody by proto na závěru o jeho zaviněném jednání nic nezměnila.

[41] Pokud jde o námitku procesního pochybení spočívající v neuskutečnění opakovaného výslechu svědka K., jedná se o opakování žalobní námitky vypořádané již krajským soudem, na jehož odůvodnění lze v tomto směru odkázat.

V.

Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[43] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 28. května 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu